

A
PLATÁNTÓL
DÉLRE

Heather Webber

A
PLATÁNTÓL
DÉLRE

Heather Webber

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Heather Webber: *South of the Buttonwood Tree*
A Forge Book
Published in 2020 by Tom Doherty Associates
New York, USA

FORDÍTOTTA
Nagy Mónika Zsuzsanna

SZERKESZTETTE
Soltész Adél

ISBN 978-963-636-302-4

Minden jog fenntartva

© Heather Webber 2020

© Kossuth Kiadó 2024

© Hungarian translation Nagy Mónika Zsuzsanna 2024

Borítóképek © Shutterstock

*A könyvkereskedőknek,
akiknek örök hálám mindenért.*

1.

Fejezet

– Őrülség lenne, ha hagyná, hogy az a nő megtartsa azt a lelencet. Az ilyen porontynak szeretetteljes otthon kell – csapott az asztalra Oleta Blackstock, és csontos könyökével csaknem leverte a jeges vízzel teli kancsót.

Quimby bíró az irodájában ujjait súlyos tokája alatt összeérintve, Oleta apró, narancsszínű kalapját szemlélve igyekezett semleges arckifejezést ölteni. A kis kalap, meghazudtolva a gravitációt, Oleta fejének oldalán virított éppolyan elszánt-sággal és makacssággal, ami a gazdájának is a sajátja volt.

Oleta előredőlt.

– Blue Bishop akkor se ismerné fel a szeretetet, ha az oda-pattanna hozzá, és fejbe vágná – tette hozzá, szénfekete szemében mély meggyőződéssel. – Csöppet sem érdekel, mit mondott az a gomb. Bíró úr, maga tudja, mi a helyes döntés, hiszen mindenki másnál jobban ismeri a Bishop családot. Még nálam is.

Jó ég, a bíró jól ismerte a Bishopokat, így igaz!

És azzal is tisztában volt, hogy aki igazán törődik a csecsemővel, az nem úgy beszél róla, hogy „annak a porontynak” milyen otthon kell.

Blue

Olyasfajta nap volt ez az alabamai Buttonwoodban, amikor a baj beszökik a városba, felrázva a robusztus tölgyek és az égisg érő hikoridiófák álmos tavaszi leveleit. Felkaristolta a kiszáradt földet, és a por, mintha fedezékbe akarna húzódnival, csak úgy cikázott az ösvényen. Füttyülése figyelmeztetés volt, ez a napnál is világosabb annak, aki odafigyelt.

Ha van valaki, aki felismerhette a figyelmeztetést, hát én felismertem.

Elvégre Bishop lennék. A családnemem gyakorlatilag egyet jelentett a *bajjal*. Apu, Twyla meg a három fivérem mind rég látott rokonként ölelte keblére a bajt, rá se hederítve a következőkre. És tessék, hová jutottak – mostanra mindegyikük halott, kint nyugszanak a temetőben.

Jómagam életem huszonkilenc éve alatt minden tőlem telhetőt megtettem, hogy elkerüljem a bajt. Ha valamire, hát bajra biztosan nem vágyom, és most, hogy úgy érzem, itt ólálkodik körülöttem, minden idegszálam pattanásig feszül. Utálok mindenfajta konfliktust, a húgom, Persy pedig maga a megtestesült *mintagyerek*.

Bishop szempontból fekete bárány ő is, akárcsak én.

– Mi a baj? – kérdezte Marlo Allemand, miközben terjedelmes maxiszoknyáját felgyűrte, hogy átlépjen a platánfa

felé vezető földútra dőlt fatörzs fölött. Ez a fa – a Gombfa – a várost körülölelő ösvényen félúton helyezkedik el.

Fel se tűnt, hogy megálltam.

– Mintha bajt éreznék a levegőben.

– Rá se ránts – válaszolta Marlo. – Épp csak, mint máskor.

Egész életemet végigkísérte a baj hosszú, sötét árnyéka. Heccel. Kigúnyol. Megaláz. Letéptem egy napfényes pitypangvirágot a száráról, és beledobtam egy bádogvödörbe a többi, hasonló sorsra jutott virág közé.

Kezemet régi farmersortomba töröltem, pitypangsárga nyomot hagyva a kopott szöveten. Épp ezt a sárga színt kerestem az erdőben ezen a reggelen. Műteremlakásomba visszatérve a lefejezett pitypangokból és a többi virágból, gyökérből, magból és fakéregből, amiket találtam, festéket készíték.

De nem csak ezeket kerestem az erdőben. Folyton *valami* másra is vadászom. Valamire, amiről nem is tudom pontosan, hogy mi az. Valamire, ami után egész életemben kutattam, és ami után az elveszettet mindig kitartóan kereső szél két kézzel lökdösött.

A szél nyomán mindig is jó érzéssel bukkantam rá dolgokra. Karórákra, pénztárcákra, és hát Moe-ra, Marlo férjére is, aki gyakran elkóborol. Olyan érzék ez, amelyet nem is értek pontosan, mivel nincs hatalmam felette, de azt nem vitatom, hogy olykor kapóra jön. Szóval... mindig is keresek. Azt, ami ezekre a kalandokra hív az erdőbe. Azt, ami marja a lelke, és nyughatatlanná tesz.

Az elveszett és nevenincs valamit.

Úgy érzem, a szél elárulja, mi az, amikor majd megtalálom, de eleddig nem jártam sikerrel.

Így hát folytatom a keresést. Jó ürügy a reggeli erdőjárásra, hogy növényi részekből készítek tintát, így egészítve ki a bolti művészkellékeimet. Gyerekkönyvek szerzőjeként és illusztrátoraként hálás vagyok minden egérútért, amely a fantáziavilágomba menekít. Ekkor épp a vége felé jártam egy könyvemnek, amely egy népszerű sorozat újabb része. A történet főhőse egy makacs, ám szégyenlős nyúl, aki hozám hasonlóan képes rábukkanni dolgokra, épp csak az ő történetei jóval szórakoztatóbbak. Ebben az új kötetben Ugribugri Kata a többi nyusztól eltérően nem hiphopórákat akar venni, hanem balettozna, és hát elmondhatatlan szorongás telepedett rám, amíg a tütüt viselő nyuszt rajzoltam.

Marlóval egy ideje már meghitt csendben sétáltunk, amikor megszólaltam:

– Tegnap este felhívott valaki, aki meg akarja nézni a tanyát. Sarah Grace Fulton.

Marlo minden egyes léptére kikukucskált a szoknyája széle alól a túraszandálja, és kivillantak lába élénkpirosra festett körmei.

– Hát ez érdekes.

– Meglehetősen. Megadtam neki a zárkódot. Ma nézi meg.

Több mint egy éve próbálom eladni a házat, de érdeklődő alig akad. Az évtizedek során, amíg a családom ott élt, az ingatlan értéke bezuhant, és bár erősen nyomott áron úgy hirdettem meg, hogy „tulajdonostól eladó”, senki nem adott ajánlatot, sem áron alul, sem másként. Nem mintha kárhoznám a potenciális vevőket. Én sem akarnék ott élni. Hat éve, mielőtt megtehettem, azonnal elköltöztem onnan.

Hangos ágreccsenés hallatszott a fák közül, mindketten nyomban a zaj irányába fordultunk. Valami nagyon szedte a lábát a sűrűn nőtt fák és bokrok között.

– Szarvas? – kérdezte Marlo az árnyas felé hunyorogva.

– Nem vagyok benne biztos. – Az erdő is elcsendesedett, mintha csak az is figyelne. Aztán nem telt bele egy pillanat, és a madarak máris újra csipogtak, a rovarok cirpegtek. Bármi is törte el az ágat, mostanra odébb állt.

Marlo vette föl a beszélgetés fonalát.

– Jók az előérzeteim. Csak egyvalaki kell, aki meglátja a házban rejlő lehetőségeket.

Kabócák röppentek fel, ahogy mosolyra derülve újabb pitypangot szakítottam.

– Vagy egy bontógolyó.

Ahogy Marlo felém legyintett, sötét bőre csillogott a szűrt reggeli fényben, de arcán mosoly ült.

– Jobban megérné felújítani, mint lerombolni. Masszív épület. És szerintem Sarah Grace a tökéletes vevő.

Masszív épület kétes múlttal. Apám, Cobb kártyán nyerte. Méghozzá úgy, hogy *csalt* – amit senki sem tudott bizonyítani, bár sokan próbálták.

– Remélem. Tudnék mit kezdeni a pénzzel – emeltem föl a kezem. – És mielőtt megkérdezed, nem, még nem hívtam fel az ügynökséget az örökbefogadás miatt.

Marlo megemelte a szalmakalapja lifegő peremét, eligazgatta ezüstös csíkokkal tarkított grafit színű, göndör haját, és elhessentett valami bogarat a füléről. Vékony szemöldökét rosszállóan vontta fel.

– Nem értem rá. Pár héten belül készen kell lennie a könyvemnek. Meg aztán Persy is hazajött nyárra a kollégiumból...

A húgom az első évét végezte el az Észak-alabamai Egyetemen, két hete fejeződött be a tanév. Twyla két éve meghalt – anyám ragaszkodott hozzá, hogy a gyerekei a keresztnevéen szólítsák –, és hivatalosan én lettem a most tizennyolc éves Persy gyámja, bár ez csupán technikai kérdés, hiszen mindig is én gondoskodtam róla.

Mivel az alabamaiak tizenkilenc évesen válnak nagykorúvá, jogilag már csak fél évig vagyok felelős érte, de az otthonom mindig nyitva áll előtte, amíg csak velem akar lakni. Már csak mi maradtunk a családukból.

Egyelőre legalábbis.

Nekem ugyanis leghőbb vágyam gyarapítani a családot, ami egy változó jövedelemmel rendelkező, egyedülálló nő esetében nem egyszerű vállalkozás. Három évig vártam hiába, hogy örökbe fogadhassak egy csecsemőt az állami gyámhivatalon keresztül, ezért úgy döntöttem, hogy inkább egy magánügynökséghez fordulok, mivel még mindig ez a legjobb esélyem arra, hogy anya legyek.

Marlo mélyvörösre rúzoszott ajkával csücsörített.

– *Hm.*

Jól ismert, jórészt ő nevelt föl. Moe-val együtt a hetvenes éveik közepén jártak, és olyan nagyszülők voltak, amilyenek Persynek és nekem nem adtak meg; lévén gyermektelenek, gyakorlatilag unokáikká fogadtak minket tizennyolc éve, amikor Twyla először elvitt bennünket Allemandék gyerekkönyvesboltjába, a Nyúlüregbe. Én tizenegy éves voltam, Persy csupán egy.

És meg kellett bennünket menteni.

Allemandék pedig egészen egyszerűen megmentettek minket.

A Nyúlüregben boldog voltam. A színes könyvek, na meg Marlo és Moe kedvessége biztonságos mentsvárat jelentett, itt elmenekülhettem a valóság elől. Otthonra találtam. A bolt melegséget, szeretetet és boldogságot biztosított számomra.

Elfintorodtam.

– Jól van, igazad van. Félek belefogni a magán-örökbe-fogadási eljárásba. Mi lesz, ha az örökbeadók nem engem választanak? Mi lesz, ha olyasvalakit akarnak, aki kiterjedt baráti körrel rendelkezik...?

Korábban az állami szociális munkások nyomatékosan kifejezték, hogy különösen egyedülálló nőként kedvezőbb színben tűnök fel, ha „jobban integrálódok a helyi közösség szövetébe”. Az a hozzáállás, hogy egy gyerek fölneveléséhez *egy egész falu* kell, némiképp elborzaszt. A szívem szorul el, ha az iskolaéveimre gondolok, amikor senki nem akart melém ülni ebédnél, szünetben pedig senki nem játszott velem. Soha nem lógtam barátokkal, nem volt, akivel pizsamapartiztunk volna, és az iskolai bálókba se jártam. Marlón, Moe-n és Persyn kívül igazából ma sincs más közeli barátom. Ha tehettem volna, már régen elköltöztem volna innen. Egy másik városba. Hogy új életet kezdjek. Ott, ahol fényesebb jövő áll előttem. A múlt pedig itt maradna Buttonwoodban eltemetve. Jó mélyen.

De ezt nem tehettem meg. Eddig legalábbis. A szél, amely ide-oda sodor, egyszersmind fogva is tart itt Buttonwoodban, mintha rab madár lennék egy nagy és mutatós kalitkában. Amíg meg nem találok azt a nevenincs elveszett dolgot, szabadon kószálok, de csak cifra börtönöm falai között.

Marlo szelíden csettintett a nyelvével.

– Ha hagyod, a félelem mindörökre fogva tart. Használd a saját fényedet! Ragaszkodj önmagadhoz! Biztosan tudom, hogy ha hagyod, hogy mások megismerjenek, éppúgy megszeretnek majd, mint én. Csakis akkor kapod meg a világtól, amit igazán akarsz, ha megnyílsz, és önmagad leszel.

Használd a saját fényedet! Ez Marlo szavajárása. A könyvesboltban legalább annyiszor hallottam, mint azt, hogy „köszönöm”, „gyere máskor is”, vagy hogy „a mosdót a folyosó végén jobbra találd”.

Próbáltam a saját fényemet használni, tényleg próbáltam, de ezt könnyebb mondani, mint megtenni. Marlo sose tudta, milyen Bishopnak lenni: minden lépésemet árgus szemek lesték, és ugyanazon elnagyolt megítélés alá estem, mint a családom többi tagja. Az én fényemet elhalványították a mások által meghozott rossz döntések.

– És nehogy azt mondd nekem, hogy ezt könnyebb mondani, mint megtenni – folytatta Marlo. – Persy már bizonyította, hogy ez nem így van. Ennek a városnak semmi baja azzal, hogy Bishop vagy, a legtöbben ezzel már egyáltalán nem foglalkoznak. *Neked* van bajod azzal, hogy Bishop vagy, és te kapaszkodsz bele görcsösen, hogy mentségül hozd fel önmagad száműzésére, édes, szemérmes gyermekem.

Belerúgtam egy kőbe. Ezt a beszélgetést már milliószor lefolytattuk. Talán kicsit többször is.

– Korábban semmi okod nem volt változtatni a remeteéleteden. De most van. A lehető legjobb okod van rá: az anyaság. Ráadásul – folytatta Marlo – nem szeretnél elátkozott lenni, igaz?

Magam elé meredtem, a Gombfa felé, koronája teteje az ösvénynek erről a részéről nem is látszott. A helyi legenda

szerint ez a fa több mint százötven éve került ide, amikor egy Delphine nevű nő figyelmeztette a férjét és a fiát a közelgő viharra, és kérte, hogy inkább halasszák el a vadászatot. A férfiak azonban nem hallgattak rá, bevetették magukat az erdőbe, és ott lelték a halálukat: villám csapott a fába, amely alatt menedéket kerestek.

A gyászoló asszony olyan sokáig ült a fa alatt, ahol a szerettei odavesztek, hogy lassan platánná változott, azaz gombfává, ahogy valaha nevezték, mivel ebből készítettek gombot. A Gombfa nagyra nőtt, táplálta az asszony megtört szíve, elszántsága pedig, hogy elejét vegye mások szívfájdalmának, apró varjúvá vált, éterien fénylő madárrá, amely a rászorulókat a fához vezeti. A fa gombjai azóta sokaknak adtak tanácsot. Ha pedig valaki nem hallgat a tanácsra..., súlyos árat fizet.

Jóllehet a Gombfa gombjai fából készülnek, ami rajtuk áll, kőbe van vésvé. Aki tanácsot kér a fától, annak meg kell fogadnia, amit válaszul kap. Arra ugyanis, aki nem követi az iránymutatást, örök boldogtalanság vár, átok száll rá, amiért mellőzi a fa bölcsességét.

Pár hónapja, megtörtén, hogy rendre nem sikerült örökre fogadnom egy újszülöttet, én is elmentem a fához. Megerősítésre volt szükségem, hogy helyesen cselekszem-e, ha nem adom fel az örökbefogadást akkor sem, ha újra és újra fájdalmat okoz nekem a kudarc. A Gombfa válasza erőt adott, hogy végül felhívjam a magánügynökséget.

A szeretet megéri a kockázatot. A szeretet maga az élet.

Erős érzések törtek rám, úrrá kellett lennem magamon. Az igaz, hogy nem akartam átkot vonni magamra azzal, hogy nem követem a gomb tanácsát, és felhagyok az örökbefogadási tervemmel, de ennél is fontosabb, hogy anya akartam lenni, családot akartam magamnak, amelyet szerethetek, gyermeket nevelni annak rendje és módja szerint, szeretettel teli otthonban.

– Amint visszaérünk, felhívom az ügynökséget.

– És újra eljársz velem a Magnóliafuvallatba is? Mary Eliza Wheeler már kérdezte, hogy mi van veled.

A Magnóliafuvallat szociális otthon és rehabilitációs központ, ahol Marlo hétfőnként önkénteskedni szokott. Párszor vele tartottam, de belterjes volt ahhoz, hogy ne érezzem magam kényelmetlenül – számos kliens felismert, a családomról kérdezősködtek, különösen a bankrablásról, amely két bátyám halálához vezetett, és amelynek során közel százezer dollár a tűz martaléka lett. Na, erről aztán végképp nem akartam beszélni!

– Mégis miért? Hogy továbbköszörülje rajtam a nyelvét?

– Mary Eliza legutóbb addig szapult, míg ki nem menekültem a helyiségből. Marlo és az ápolók próbáltak meggyőzni, hogy ez csak azért történt, mert Mary Eliza az előző évben szívrohamot kapott, és az azután fellépő oxigénhiányos állapot következtében agykárosodást szenvedett. De én tudom, amit tudok. Mary Eliza sose szívelt se engem, se a családomat. Többek között barbároknak nevezett minket. Ahhoz képest, hogy prédikátor volt a férje, nála ítélkezőbb embert nem ismerek. Hogy a fia, Shep hogyan lett rendőr, és hogyan vált nagyon is rendes fickóvá, elképzelésem sincs.

– Talán bocsánatot akar kérni a korábbi viselkedése miatt.

Összeráncoltam az orrom.

– Igazán köszönöm, de ezt inkább kihagyom. Nem akarom, hogy megint felhúzza magát. Te is tudod, milyen gyönge a szíve.

Marlo keresztbe fonta a karját.

– Gondolj a szövetre, Blue drágám! A szövetre.

Szinte hallottam, hogy az ügynökség elutasítja a kérésedet, mert egyedülálló vagyok. Nagy levegőt vettem.

– Igen, persze – feleltem fogcsikorgatva. – Megyek.

Marlo belém karolt.

– És légy vidám! Alig várom, hogy az otthon lakói élvezhessék a jó kedélyedet.

Az arcomra széles, kellőképp mesterkéltn mosoly ült ki.

– *Ezer örömmel* megyek.

Marlo elnevette magát, olyan őszintén, hogy az én félelmemet is elűzte, és csipetnyi öröm szállt rám.

– Akkor csütörtökön hatkor. És ha meg kell játszaniod magad, hogy aztán tényleg örülj, kedvesem, nekem azzal sincs semmi bajom.

– Csütörtökön? Nem ma este? – kérdeztem, csöppet sem bánva a haladékot. Inkább csak azért értetlenkedtem, mert mióta megvan Moe diagnózisa, Marlo igyekezett szigorú időrendet tartani. A Magnóliába hétfőn jár. Mindig.

– Késő este van egy találkozásom, ezért az e heti látogatást el kellett halasztanom.

Ferde pillantást vetettem rá.

– Újabb titokzatos találkozó? Már a harmadik ebben a hónapban.

– Egyáltalán nem titokzatos.

– Tényleg? Kivel találkozol?

– Valakivel.

Elmosolyodtam.

– És miért?

– Valamiért.

– Á, értem. Világos, mint a vakablak.

A Gombfa tisztásához közeledve feltámadt a szél, és benne a baj gúnyolódni kezdett velem. Ledermedtem. Hirtelen idegesség fogott el.

– Várjunk csak, a bajnak, amit a levegőben érzek, ugye nincs köze *hozzád*?

– Hozzám? – Marlo a mellkasához nyomta a kezét, szeme teátrálisan tágra nyílt, mintha csak ovisoknak olvasná fel az *Ahol a vadak várnakot*. – Miért jut eszedbe ilyesmi?

Megálltam, hogy ránézzek.

– Először is, a művi felháborodásod miatt. Aztán azért, mert számodra a reggel Moe-val szent. És most mégis itt vagy velem. – Moe reggelente van a legjobb állapotban. Éjszakánként hajlamos elkószálni, a demencia olyan helyekre viszi, amelyeket csak ő ismer.

Ám mielőtt válaszolhatott volna, éles káromlás hasított a levegőbe. A fák fölött egy fénylő varjú lebegett.

Marlo tekintetével a madarat követte.

– Gombra van szükséged?

– Nekem nem. Az idei kérdésemet már föltettem. És neked? – A Gombfa legendájához hozzátartozott, hogy évente csak egy kérdést lehet föltenni a fának, és azt is értem, hogy miért. Ha nem így lenne, az emberek minden lényegtelen döntésük előtt elzarándokolnának a fához, hogy segítséget kérjenek.

– Nekem sem – felelte Marlo. – Én már minden fontos döntésemet meghoztam. Különös, hogy a varjú még zajt is csap, hiszen alig látni, csakis olyankor, amikor valakit a fához vezet tanácsért. Ne nézzük meg, mi lehet?

Odalépett a Gombfa üregéhez, ahol azok a lapos és sima gombok szoktak lenni, miután valaki a fa tanácsát kérte.

– Üres – jelentette ki Marlo bekukucskálva a résbe, amelyet a természet vésett a foltos, hol sima, hol durva felületű fatörzsbe. Aztán lehajolt, hogy bekukkantson a fa alatti, széles nyúlüregbe.

Soha életemben egyetlen nyulat sem láttam előbukkanni az üregből, pedig valahányszor itt járok a fánál, múlhatatlan reménnyel nézek bele. A fa gyökérzete szétszabdalta a talaj felszínét, a tekergő, hosszan elnyújtózó ágai kiterjedt labirintust formálnak, és olyan hatalmasak, és úgy egymásba fonódnak, hogy nehéz megmondani, honnan erednek. Óvatosan léptem Marlo felé, nehogy felbukjak a gyökerekben.

– Ugyan már, Marlo, mondd el, mi van veled! Pár hete olyan furcsán viselkedsz. Ezek a titkos találkozók! Moe-val kapcsolatos? – A gondolatra is megsajdult a szívem. – Rosszabb a helyzet, mint hittük?

Marlo kezét a karomra helyezve csitított, nyugtatott.

– Semmi okod aggodalomra. Moe állapota olyan, amilyen, se nem jobb, se nem rosszabb.

Érintésére azonnal lehiggadtam.

– Akkor mi van?

Marlo nagy levegőt vett, egy pillantást vetett a Gombfa törzse felé.

– A boltról van szó – vallotta be.

– A Nyúlüregről? Mi van vele? – A könyvesbolt arról az üregről kapta a nevét, amely mellett álltunk, Marlo pedig gyakran csak „nyuszikáimként” emlegette legifjabb kuncsaftjait.

– Változások jönnek. Holnaptól nagyobb szükségem lesz a segítségedre, mint korábban.

Ugyan immár egész jól megéltém a könyveimből, rész-munkaidőben még ekkor is dolgoztam a könyvesboltban, héten legalább egy nap. Részben, hogy Marlónak segítsek, különösen most, hogy Moe munkaképtelen; részben azért, hogy gyerekek között lehessenek, akiket egyáltalán nem érdekel, hogy Bishop vagyok; részben pedig azért, mert számomra a bolt az a hely, ahol boldog lehetek, ahol mintha minden szorongásom elillanna.

– Hát persze. Tudod, hogy számíthatsz rám. Milyen változásról van szó?

– Mivel Moe-nak a héten holnaptól minden reggel orvoshoz kell mennie, szükségem van valakire, aki betanít egy új embert – válaszolta Marlo. – Te vagy az egyetlen rajtam kívül, aki ismeri ennek a boltnak minden csínját-bínját.

– Új alkalmazottat vettél föl? Jaj, annyira örülök, Marlo! Nagyszerű, hogy kicsit kevesebbet dolgozol majd. Lassan beleroppansz Moe gondozásába és a bolt vezetésébe, ráadásul nyakunkon a Gombfa-fesztivál is.

A fesztivál minden évben a város legnagyobb eseménye. Van felvonulás, vurstli, sütőversenyek, állatsimogató, kifőzdék, árusok és kézművesek. A Nyúlüreg sátrában óránkénti mesemondás, állatformájú lufik, arcfestés és üdítő várja a közönséget.

Marlo megragadta a kezem, szorosan fogta, majd nagy levegőt vett.

– Nem új alkalmazott – nézett rám vállát hátrahúзва, csillogó, elszánt tekintettel, miközben folytatta: – Drága Blue, eladtam az üzletet. Ma este adom át a kulcsokat. A Nyúl-üregnek új tulajdonosa lett.

A szavak valahogy bekavarogtak a fülembé, de teljesen összemósódtak. Nyilván rosszul hallottam. A fejemet rázva próbáltam sorrendbe rakni a szótagokat.

Marlo megszorította az ujjaimat.

– Meg kell értened, Blue. Bőven túl vagyok a nyugdíjkorhatáron, és eljött az az idő, amikor napi huszonnégy órában Moe mellett kell lennem. Szeretném, ha az átadás a lehető legzökkenőmentesebben zajlana. Még legalább egy hónapig maradok, de ez a hét elég rosszul lett időzítve, főleg, hogy jön a fesztivál is. Az új tulajdonost rögtön a mély vízbe dobom.

– Én... én... – Könnyek szöktek a szemembe, kipislogtam őket. Hallottam, amit Marlo mondott, és tudtam, hogy igaza van, de a lélegzetem is elállt, annyira váratlanul ért az egész. Visszahúzódtam, a karomról leesett a festékesvödör, a vidám pitypangvirágok szanaszét szóródtak a fagyökerek között.

– Nem akartam neked előre szólni a terveimről – mondta Marlo –, mert tudtam, hogy nagyon zokon veszed. Még képes lettél volna, és megpróbálsz megvenni tőlem a boltot.

Bólintottam.

– De Blue, a könyvesbolt az én álmom volt, nem a tiéd. Neked teher lenne. Ne rázd a fejed. Te is tudod, hogy így van. Egy nap itt akarod hagyni Buttonwoodot, nem igaz?

Raadásul a megtakarított pénzed valami fontosabb dologra kell. Az álmodra, hogy családot alapíts, hogy anya légy.

– Kinek? – kérdeztem, amikor sikerült megszólalnom. – Kinek adtad el?

Finom mosoly jelent meg az ajkán.

– Egy tanárnak. Valakinek...

Sírás szakította félbe. A hangra felkaptam a fejem. Olyan ismerős volt. És annyira nem az erdőbe való.

Marlo körülnézett.

– Ez nem úgy hangzott, mint egy varjú.

Nem, egyáltalán nem úgy hangzott, mint egy varjú... Úgy hangzott, mint egy *csecsemő*.

Biztosan tréfát űz velem az elmém. Vagy a szívem. Mind-egy is, sehogy se örültem neki.

Ahogy a baj mindinkább nyilvánvaló lett, körülnéztem. Egy pillanat műve volt észrevennem. Pislogtam egyet, mert meg voltam győződve róla, hogy ezúttal a szemem káprázik, mígnem a kicsi lány kinyitotta csöpp kis száját, és ismét sírva fakadt. A Gombfa déli oldalához szaladtam, ahol a kosár ült a seprencemezőben. Térdre rogytam. A vesszőkosárra hálót feszítettek ki, amit most eltávolítottam, hogy kiemelhessem a csecsemőt rózsaszín takarójával együtt.

Nem lehetett több pár naposnál, a bőre még ráncos volt, úgy nézett ki, mint egy bölcs, bosszús vénasszony. Meleg volt, és, jaj, olyan puha, rajta egyszerű fehér rugdalózó. Rózsaszín szalagból készült hajpántot viselt, amelynek finoman cakkos végeit a feje tetején kis masniba kötötték, és igazán csinosan mutatott a pelyhes, világosszőke hajában. Ahogy magamhoz húztam, furcsa módon egy két és fél kilós liszteszsák jutott az eszembe. A kezem remegett, ahogy a kis-

lányt a mellkasomra emeltem, ő viszont elcsendesedett, behunyta a szemét.

Marlo odalépett hozzám, levegő után kapkodva.

– Mi a csoda?

Felálltam, szorosan öleltem a csecsemőt. Nem volt semmi üzenet. Semmi magyarázat. Az erdő felé leskelődtem, és elkiáltottam magam:

– Hahó!

Az nem lehet, hogy valaki teljesen magára hagyott egy csecsemőt az erdőben. Vagy ez valami gonosz és szívtelen tréfa? A távolból ágrecegés hallatszott, és egy gyorsan mozgó, elmosódó alakot láttam az árnyak között. Mintha valaki megvárta volna, hogy a kisbabát biztosan megtalálják, aztán elszaladt.

– Nézd csak, Blue! – szólalt meg Marlo, és lehajolt. A szívem azonban úgy zakatolt, hogy alig hallottam.

– Ez bizonyára a takaróból esett ki, amikor fölvetted. – nyújtotta felém a tenyerét. Egy Gombfa-gomb volt benne, papírvékony platánfából készült, és nagyjából akkora volt, mint egy féldolláros.

A halvány faanyagba ezt vésték alig olvasható macskakaparással:

A CSECSEMŐT ADJÁK BLUE BISHOPNAK

A kisbabára pillantottam, sötét szempillájára, rózsaszín orcájára.

Erre az apró rózsaszín bajcsomagra.

Átkozott legyek, ha elengedem.